

Boek 2.

De blauwe Ridder.

+ Het leven aan het Hof +

Hoofdstuk 1 – Een Nieuw Thuis.

De ochtendzon scheen door de hoge ramen van het kasteel toen Thomas wakker werd. Even wist hij niet waar hij was. Het bed was zacht. De kamer was groter dan de hut waarin hij zijn hele leven had gewoond. Aan de muur hing een blauw vaandel met de gouden leeuw van het koninkrijk. Toen herinnerde hij het zich weer. De koning had hem als zoon aangenomen.

Toch voelde er iets vreemd. Hij miste zijn moeder.

Thomas kleepte zich aan en keek uit het raam. Beneden zag hij de grote binnenplaats van het kasteel.

Soldaten traiden, paarden werden verzorgd en bedienden liepen af en aan. Er werd op de deur geklopt. "Goedemorgen, jonge heer," zei een vriendelijke bediende. Thomas voelde zich nog steeds ongemakkelijk bij die titel.

"De koning verwacht u straks bij het ontbijt."

Thomas knikte. Maar voordat hij vertrok, vroeg hij iets.

"Mijn moeder... waar is zij?"

De bediende glimlachte. "Zij verblijft ook in het kasteel."

Thomas keek verrast op.

"Echt?"

"De koning vond dat een zoon zijn moeder niet zou moeten missen." Een warme glimlach verscheen op Thomas' gezicht. Niet veel later liep hij door de gangen van het paleis. Toen hij een hoek omsloeg, bleef hij plotseling staan. Daar stond zijn moeder. Ze was bezig bloemen in een vaas te zetten.

"Moeder!" Maria draaide zich om. Meteen sloot Thomas haar stevig in zijn armen.

"Ik dacht dat u ergens anders was." Ze lachte zacht.

"En ik dacht dat jij nog lag te slapen." Thomas voelde zich direct beter. "Alles is hier zo groot." "Dat vond ik ook," gaf Maria toe. "Maar wat er ook verandert, wij blijven dezelfde mensen." Thomas knikte. Dat waren precies de woorden die hij nodig had. Samen liepen ze naar de grote eetzaal.

Daar zaten de koning en prins Willem al aan tafel. "Goedemorgen!" riep Willem vrolijk.

De koning glimlachte toen hij Thomas en Maria zag binnenkomen. "Ik hoop dat jullie je al een beetje thuis voelen." "Dat proberen we, Majesteit," zei Maria. De koning knikte vriendelijk.

"Dat zal wel lukken." Tijdens het ontbijt vertelde Willem enthousiast over de stallen, de bibliotheek en de trainingsvelden. Na afloop kreeg Thomas een rondleiding door het paleis. Overal keek hij zijn ogen uit. Maar niet iedereen leek blij met zijn komst. In een lange gang kwamen ze drie jonge edelzonen tegen. Een van hen keek Thomas spottend aan. "Is dat hem?" "De straatjongen?" De andere jongens begonnen zacht te lachen. Thomas voelde zijn maag samenknijpen. Willem zette direct een stap naar voren. "Thomas hoort hier net zo goed thuis als ieder ander." De jongens zwegen meteen, maar hun blikken bleven kil. Toen ze verder liepen, keek Thomas naar de grond. "Misschien hebben ze gelijk."

Willem stopte. "Nee." "Maar ik kom uit de sloppenwijk." "En juist daarom bewonder ik je." Thomas keek verbaasd op. Willem glimlachte. "Jij hebt dingen gedaan waar veel edelen nog iets van kunnen leren." Die avond zat Thomas samen met zijn moeder in een kleine tuin van het kasteel. De zon ging langzaam onder achter de torens. "Vind je het hier mooi?" vroeg Maria.

Thomas keek naar het enorme paleis. Toen naar zijn moeder. "Ja." Hij glimlachte. "Maar vooral omdat u hier ook bent." Maria sloeg een arm om hem heen. En voor het eerst sinds zijn aankomst voelde het kasteel niet meer als een vreemd gebouw.

Het begon langzaam als thuis te voelen.

Hoofdstuk 2 – De Eerste Lessen aan het Hof.

De volgende ochtend werd Thomas al vroeg wakker.

De zon was nog maar net opgekomen boven de torens van het kasteel.

Vanuit zijn raam zag hij soldaten oefenen op de binnenplaats. Sommigen trinden met zwaarden, anderen met boog en pijl. Thomas keek aandachtig toe. Hij had altijd gedroomd van het leven van ridders. Nu was hij er middenin. Na het ontbijt kwam prins Willem hem ophalen. "Vandaag krijg je je eerste lessen aan het hof." Thomas glimlachte.

"Zwaardvechten?" Willem begon te lachen. "Nee." "Paardrijden dan?" "Ook niet." Thomas keek verbaasd. "Wat dan wel?"

"Kom maar mee." Ze liepen door verschillende gangen totdat ze een grote zaal bereikten. Binnen stonden lange tafels. Aan de muren hingen kaarten van het koninkrijk.

Een vriendelijke oude man wachtte hen op.

"Welkom," zei hij. "Ik ben meester Eduard."

De lessen begonnen. Thomas leerde hoe het koninkrijk bestuurd werd.

Hoe wetten werden gemaakt. Waarom rechters belangrijk waren.

En waarom een koning niet alleen machtig moest zijn, maar vooral rechtvaardig.

Aan het einde van de ochtend voelde zijn hoofd bijna voller dan zijn maag.

"Ik dacht dat prinsen alleen leerden vechten," zei Thomas.

Meester Eduard glimlachte. "Een zwaard kan een vijand verslaan." Hij tikte op een boek.

"Maar wijsheid kan een oorlog voorkomen." Die woorden bleven bij Thomas hangen.

Na de lessen liep hij terug naar de binnenplaats. Daar zag hij enkele jonge edelzonen opnieuw.

Dezelfde jongens die hem gisteren hadden uitgelachen. "Daar heb je de straatjongen weer."

Thomas probeerde hen te negeren. Maar een van hen zette een stap naar voren.

"Vertel eens, wist jij eigenlijk wel hoe je een vork moest gebruiken voordat je hier kwam?"

De andere jongens begonnen te lachen. Thomas voelde zijn gezicht warm worden.

Toch herinnerde hij zich wat zijn moeder altijd zei.

"Je hoeft niet op ieder onvriendelijk woord te reageren."

Net toen hij wilde doorlopen, verscheen Maria op de binnenplaats. Ze had het laatste stukje gehoord.

Ze keek de jongens vriendelijk aan. "Mijn zoon heeft misschien niet alles geleerd wat jullie kennen."

De jongens glimlachten spottend. Maar Maria vervolgde rustig:

"Toch heeft hij iets geleerd wat niet iedereen bezit." "Wat dan?" vroeg é é n van hen.

Maria glimlachte. "Respect voor anderen."

De jongens wisten even niets terug te zeggen. Zelfs Willem moest lachen.

Beschaamd liepen de edelzonen weg.

Thomas keek naar zijn moeder.

"Dank u."

Maria legde een hand op zijn schouder.

"Onthoud goed, Thomas. Mensen worden niet groot door waar ze vandaan komen."

"Maar waardoor dan?" "Door wat ze doen." Die avond dacht Thomas lang na over alles wat hij had geleerd. Over boeken. Over wijsheid. En over respect.

Misschien begon het leven aan het hof hem al zijn eerste belangrijke lessen te geven.